

Vlaams
Parlement

vergadering **C134**
zittingsjaar 2015-2016

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand

van 24 februari 2016

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Joris Poschet aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over de inburgering in Brussel – 780 (2015-2016)	3
VRAAG OM UITLEG van Karl Vanlouwe aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over het Vlaams Brusselfonds – 1076 (2015-2016)	11
VRAAG OM UITLEG van Joris Poschet aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over de heropstart van de werkzaamheden van de ambtelijke Task Force Brussel – 1238 (2015-2016)	16

VRAAG OM UITLEG van Joris Poschet aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over de inburgering in Brussel – 780 (2015-2016)

Voorzitter: mevrouw Lieve Maes

De voorzitter: De heer Poschet heeft het woord.

Joris Poschet (CD&V): Minister, in de beleidsbrief Brussel 2015-2016 wordt terecht gewezen op het belangrijk feit dat alle betrokken overheden in Brussel het belang onderkennen van inburgeringstrajecten voor nieuwkomers in Brussel en dat in de diverse bestuursakkoorden daarvoor ook de nodige engagementen zijn opgenomen. Er wordt ook vermeld dat er reeds de nodige politieke contacten hadden plaatsgevonden. Samen met minister Homans hebt u ook het college van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC) aangeschreven om de visie van Vlaanderen op de verplichte inburgering in Brussel duidelijk te maken.

Uit de persberichten die enkele weken geleden verschenen, blijkt dat de GGC wel degelijk aan het dossier voortwerkt en dat vindt onze fractie een goede zaak. Er rijzen evenwel belangrijke vragen.

Hoe ver staat het overleg tussen de politiek verantwoordelijken van de GGC en de Franse Gemeenschapscommissie enerzijds en de Vlaamse Gemeenschap anderzijds? Welke afspraken werden er over inburgering gemaakt? Hebt u zicht op de juiste timing van de goedkeuring van het voorontwerp van ordonnantie?

Volgens de cijfers die circuleren zouden jaarlijks zeker 15.000 mensen nood hebben aan een inburgeringsparcours in Brussel. Aan Nederlandstalige kant heeft het Brussels Onthaalbureau voor Inburgering (bon) een capaciteit van ongeveer 3000 plaatsen. In de plenaire vergadering van enkele weken geleden heeft minister Homans gezegd dat dat aanbod tijdelijk wordt opgetrokken naar 5000 in het kader van de toestroom van grote aantallen asielzoekers. Volgens onze informatie zouden er aan Franstalige kant ongeveer 5000 plaatsen komen, hoewel in de pers over 4000 plaatsen wordt gesproken. Welke cijfers zijn de juiste, vooral dan voor de Franstalige kant? Hoe groot is het tekort dan nog? Tussen haakjes, die 5000 is een minimale schatting. Misschien beschikt u over andere cijfers.

Hoe zal de doorverwijzing naar het Nederlandstalig of Franstalig integratieparcours verlopen? Volgens onze informatie zou dat via de gemeenten gaan. Hoe zal er worden gezorgd voor een billijke spreiding over het Nederlandstalig en Franstalig circuit? Welke rol zal de VGC daarbij spelen als regisseur van het inburgerings- en integratiebeleid in Brussel?

Welke afspraken zijn er gemaakt over de financiering? Hoe zal het integratie- en inburgeringstraject in Brussel worden gefinancierd? Is er daarbij voorzien in een verdeelsleutel N/F? Hoe situeert de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) zich daarin?

De voorzitter: Minister Gatz heeft het woord.

Minister Sven Gatz: Ik heb het debat op 13 januari in het Vlaams Parlement uiteraard met aandacht gevolgd, weliswaar letterlijk vanop afstand. Een actualiteitsvraag vindt altijd plaats binnen een beperkt tijdsbestek en met een beperkte vraagstelling. Daarom is het goed van deze gelegenheid gebruik te maken om het debat wat open te trekken. Over het antwoord dat ik zal brengen, mijnheer Poschet, heb ik uiteraard met collega Homans overlegd.

Ten eerste wil ik wijzen op een algemeen element, namelijk dat in het dossier van verplichte inburgering in Brussel deze legislatuur al enkele belangrijke stappen in de

goede richting zijn gezet. Het principe van de verplichte inburgering werd concreet opgenomen in de beleidsplanning van de GGC voor 2016, en het aanvankelijk gevreesde scenario waarbij de GGC een eigen inburgerings-systeem op poten zou zetten in concurrentie met het aanbod van de gemeenschapsinstellingen, is niet uitgekomen. Vanzelfsprekend dient er over een en ander nog grondig te worden overlegd.

Zoals u wellicht weet, is de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie bevoegd om een juridisch kader te creëren dat de inburgering voor nieuwkomers in Brussel verplicht oplegt. De Vlaamse Gemeenschap en de Commission Communautaire Française (COCOF) zijn evenwel bevoegd voor het organiseren van inburgeringstrajecten in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. In dat opzicht is het inderdaad belangrijk dat de verschillende betrokken entiteiten het één en ander met elkaar bespreken. In het Verenigd College van de GGC is het duo Smet-Frémault bevoegd, in de Vlaamse Regering en COCOF zijn respectievelijk ministers Homans en Vervoort bevoegd. De Vlaamse regelgeving voorziet ten slotte in een regierol voor de VGC inzake integratie. Van mijn kant heb ik altijd gezegd dat ik als minister voor Brusselse Aangelegenheden, indien gewenst, wil optreden als brugfiguur, enerzijds om de brug te slaan tussen de bevoegde ministers en anderzijds om de brug te slaan naar de commissieleden. In dat laatste geval gaat het dan eerder om informatie-uitwisseling in de vorm van het beantwoorden van vragen – wat bij deze live gebeurt.

In het voorjaar van 2015 was er een eerste overleg tussen de kabinetten van minister-president Vervoort en minister Homans. Dat kwam er nadat de ministers-presidenten het thema eerder ook al hadden besproken in het kader van hun prioritaire agenda van samenwerking en overleg. Het was een eerste verkennend gesprek en er werd afgesproken dat er effectief werk zal worden gemaakt van de invoering van verplichte inburgering in Brussel.

Intussen probeerde ik ook mijn brugfunctie in te vullen aan Nederlandstalige kant. Er was regelmatig constructief contact tussen mijn kabinet en de kabinetten Homans, Debaets en Smet. We volgden de beleidsontwikkelingen en de besprekingen hierover in de andere raden en parlementen op de voet. Het is goed dat hierover goede contacten lopen.

Tijdens de onderhandelingen over de begroting van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest voor 2016, in het najaar van 2015, kwam het dossier van de verplichte inburgering in een stroomversnelling. Dat resulteerde in een principenota die op 16 november 2015 door het Verenigd College van de GGC werd goedgekeurd. Tijdens deze onderhandelingen hield mijn kabinet ook nauw contact met de kabinetten van de GGC-collegeleden.

Toen collega Homans in januari dit jaar te verstaan gaf dat er geen formeel overleg was met de Franstaligen van zowel de GGC als de COCOF, had ze gelijk. Dergelijk overleg zal in de toekomst natuurlijk essentieel zijn. Aan de andere kant waren er wel zeer veel goede informele contacten, vooral met de Nederlandstaligen. Ik wil hier nog eens herhalen, mijnheer Poschet, dat op een bepaald ogenblik een concurrerend inburgeringssysteem als optie op tafel lag. Een van de redenen waarom dat er niet is gekomen, is het goede informele overleg op het juiste moment. Met andere woorden, we hebben kort op de bal gespeeld. U verwijst terecht naar de brief die collega Homans en ik een tijdje geleden naar het Verenigd College hebben gestuurd. Daar is wel degelijk ook antwoord op gekomen, eind november 2015. Daarin wordt bevestigd dat de Vlaamse Gemeenschap zal worden betrokken bij de afspraken over de inhoudelijke inburgeringstrajecten, via een kader binnen de GGC, de Vlaamse Gemeenschap en de COCOF.

De volgende stap bestaat erin om te komen tot een juridisch kader in de vorm van een ordonnantie. Momenteel is men in de schoot van de GGC bezig met het

uitwerken van een ontwerpordonnantie. Er zijn hiervoor juristen aangesteld. Als alles goed verloopt zou een voorontwerp van ordonnantie klaar moeten zijn binnen enkele weken. Naar aanleiding van deze werkzaamheden zal overlegd worden tussen de GGC, de Vlaamse Gemeenschap en de COCOF. Dit werd trouwens recent nog bevestigd voor de camera door collega Frémault op BRUZZ.

Parallel met dit proces zullen de onderhandelingen inzake het samenwerkingsakkoord verlopen. Dit akkoord zal gesloten worden tussen de Vlaamse Gemeenschap, de GGC en de COCOF. Ook de VGC wordt hier het best bij de werkzaamheden betrokken.

Mijnheer Poschet, u spreekt van een nood aan 15.000 nieuwe inburgeringstrajecten. Ik heb hiervan ook via de pers kennis genomen. U vraagt mij naar een correcte inschatting hiervan. Voor mij blijft het alvast moeilijk om dit op dit moment correct in te schatten. Dit is op zich al een moeilijke oefening. Bovendien is het in de gegeven omstandigheden nog moeilijker in te schatten omdat er de combinatie is van de verplichte inburgering invoeren samen mét de grotere instroom van nieuwkomers bij de huidige vluchtelingencrisis.

Recent gaf collega Homans aan dat ze bovenop de bestaande 3000 trajecten nog eens 2400 extra trajecten wil creëren. Minister Frémault liet weten dat er in de schoot van de COCOF 4000 nieuwe plaatsen zullen worden gecreëerd.

Dit zijn alvast substantiële inspanningen. Het is goed dat de bevoegde ministers alvast op korte termijn hun aanbod gevoelig uitbreiden en dat ze de situatie goed blijven monitoren en indien nodig bijsturen. Het gesprek dat ik had met mijn collega's Smet en Frémault leerde mij ook dat er effectief een soort vork bestaat van 9000 à 10.000 trajecten waarvan men vrijwel zeker is dat ze zullen worden ingevuld. Het voornoemde getal van 15.000 is zeker geen loos getal. We moeten ook eerst kennis nemen van het ontwerp van ordonnantie. Wanneer we dan zullen zien op wie dit van toepassing is en wat de uitzonderingen zijn, kan het zijn dat die 10.000 zullen volstaan.

Uw volgende vraag betreft de doorverwijzing van nieuwkomers naar één van beide trajecten en hoe dit concreet zal gebeuren. Ik vermoed dat de Brusselse gemeenten hier een informerende rol in zullen spelen. Ook in Vlaanderen vervullen de gemeenten een dergelijke rol in het inburgeringsbeleid. Wat de rol van de gemeenten en het Vlaams Agentschap Integratie en Inburgering dan precies zal zijn en hoe dit moet worden ingevuld, zal nog voorwerp van discussie zijn. Dit is een onderwerp dat ongetwijfeld zal terugkeren op het overleg tussen de GGC, Vlaamse Gemeenschap en COCOF naar aanleiding van het ontwerp van ordonnantie dat momenteel uitgewerkt wordt.

U vindt de neutrale doorverwijzing door de gemeenten naar het Franstalig en Nederlandstalig aanbod bij deze belangrijk. U hebt gelijk. Ik denk dat iedereen in deze commissie wat dat betreft op dezelfde golflengte zit. Vanuit de Vlaamse Gemeenschap zal hiervoor zeker aandacht zijn tijdens het eerder genoemd overleg.

Maar een persoonlijke kanttekening hierbij is dat we ons vooraf niet moeten laten opjagen door problemen die zich nog niet gesteld hebben. Zolang de focus ligt op voldoende aanbod creëren, zie ik nog niet dadelijk het gevaar dat het aanbod van de ene overheid het aanbod van de andere overheid 'uit de markt concurreert'. Op dit ogenblik hebben wij sowieso al meer inburgeringstrajecten dan onze Franstalige collega's. Met de uitbreiding door collega Homans zullen we er nog meer hebben wanneer de Franstaligen met hun trajecten van start gaan. Ik kan mij moeilijk voorstellen dat een gemeente inburgeraars eerst naar de Franstalige trajecten zou toeleiden en wanneer die vol zouden zijn, ze niet zou doorverwijzen naar de Nederlandstalige trajecten. Op dit vlak hebben wij wel een bepaalde

voorsprong om minstens een goed evenwicht te bewaken. Dit probleem zou zich in de toekomst kunnen stellen, en daarom is uw vraag zeker terecht.

Ik wil in dit geval opmerken dat ik momenteel al een paar keer het signaal kreeg vanuit het werkveld dat de SAMU SOCIAL, een organisatie die is ontstaan in de schoot van de stad Brussel en waarvan de werking nauw aansluit bij het beleid van de GGC, momenteel ook op regelmatige basis mensen doorstuurt naar het Huis van het Nederlands of het Nederlandstalig inburgeringsaanbod. We volgen de neutrale doorverwijzing dus waakzaam op.

In uw laatste subvraag bij vraag 4 vraagt u naar de rol van de VGC waar uw partijgenoot in het VGC-college conform de Vlaamse regelgeving de regierol heeft over het integratiebeleid in Brussel. De regelgeving stelt in dit verband het volgende: "De Vlaamse Gemeenschapscommissie heeft de regierol over het integratiebeleid in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad. Dat betekent dat de Vlaamse Gemeenschapscommissie voor de uitwerking, sturing, afstemming en uitvoering van het inclusieve integratiebeleid zorgt, daarvoor de relevante actoren coördineert en de personen, vermeld in artikel 3, eerste lid, 1° en 2°, en hun organisaties bij dat beleid betreft." De VGC doet al veel nuttige inspanningen. Denk aan de werking van het Huis van het Nederlands, de inspanningen in het kader van het stedenfonds, de grote expertise en ondersteuning op het vlak van NT2 ... en zo veel meer. De uitvoering van het inburgeringsbeleid aan sich wordt in Brussel opgenomen door het Vlaamse Agentschap Integratie en Inburgering. Uiteraard werken alle partners wel samen.

Mijn persoonlijk aanvoelen is alvast dat maximale afstemming van het beleid inburgering én integratie belangrijk is. Het zal in de toekomst noodzakelijk zijn dat het Vlaams inburgeringsbeleid en de vele inspanningen van de VGC goed op elkaar afgestemd worden.

Als ik zonet aantoonde dat ik probeer mijn brugfunctie te vervullen, wil ik hier onderlijnen dat ik daarbij ook consequent de medewerkers van collega Debaets probeer te betrekken.

Ten slotte uw laatste vraag. U alludeert hier allicht op het fonds dat in het leven werd geroepen tijdens het gewestelijk begrotingsconclaaf in het najaar van 2015. Meer specifiek gaat het om een bedrag van ongeveer 11 miljoen euro waarbij het systeem van trekkingsrechten wordt gehanteerd. In gevolge hiervan wordt inderdaad de vaste verdeelsleutel van 20/80 tussen de VGC en COCOF toegepast. Concreet wil dit zeggen dat de VGC zo'n 2 miljoen euro extra aan middelen krijgt. Dit zijn middelen die net als vroeger binnenkomen bij de algemene inkomsten van de VGC en COCOF. Deze middelen zijn niet geoormerkt. De besteding van de middelen van de VGC vind ik geen voorwerp voor deze commissie, maar voorwerp van bespreking in de Raad van de VGC. Het toont wel zeer goed aan waarom overleg tussen alle betrokkenen absoluut noodzakelijk is, ook over het financiële kader.

De voorzitter: De heer Poschet heeft het woord.

Joris Poschet (CD&V): Minister, dank u voor het zeer uitgebreide antwoord, waardoor ik er natuurlijk ook uitgebreid nog iets over zal zeggen. Ik deel uw mening – en ik denk dat iedereen dat wel doet – dat het een goede zaak is dat het inhoudelijke traject bij de gemeenschappen blijft en dat het concurrerende integratiebeleid afgewend is. Dat vind ik absoluut een goede zaak.

U zegt dat er formeel nog geen overleg is geweest tussen uw collega Homans en de COCOF. We kunnen dat betreuren, maar pragmatisch als we zijn, vind ik het niet zo belangrijk welke kleur de kat heeft, als ze maar muizen vangt. Daarmee zijn we wel bezig, dus dat is wel een goede zaak.

Met betrekking tot de ordonnantie is het positief dat er formeel overleg in het vooruitzicht wordt gesteld door Céline Fremault, en dat dat ook publiekelijk wordt gedaan. U hebt gezegd dat u de VGC als orgaan bij een tripartiteakkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en de COCOF zult betrekken. Hoe gaat u dat concreet doen?

Over de cijfers: als ik alles optel, zijn er nu 5400 Nederlandstalige inburgerings-trajecten en zouden er 4000 Franstalige komen. Ik vind het nog altijd jammer dat er minder Franstalige dan Nederlandstalige zijn, vooral omdat ik denk dat de 9000 tot 10.000 trajecten die nodig zouden zijn, het aantal is in normale omstandigheden en dat dat aantal nog geen rekening houdt met de toch wel grote toevloed van asielzoekers en vooral het hoge percentage van toekenning van de vluchtelingenstatus. Ik weet niet of u kunt bevestigen dat het cijfer van 9000 tot 10.000 het cijfer is voor de normale omstandigheden of dat het rekening houdt met de vluchtelingen en de asielzoekers.

Het is ook goed dat er een neutrale doorverwijzing komt bij de gemeenten, maar ik zie dat ook niet in één richting. De bekommernis is er niet vanuit het idee dat men niet zou kunnen doorsturen naar het Nederlandstalige circuit, ze is er ook omdat men wel eens alles zou kunnen doorsturen naar het Nederlandstalige circuit. Het gaat in de twee richtingen.

Nog één vraag over de financiering. U sprak over 11 miljoen euro die het Brusselse Gewest aan trekkingsrechten zou hebben. Kunt u dat bevestigen? Misschien heb ik dat niet goed begrepen. Daarvan zou ongeveer 20 procent ongeoormerkt naar de VGC gaan en 80 procent ongeoormerkt naar de COCOF. Wat is het standpunt van de Vlaamse Regering daarover?

De voorzitter: Mevrouw Van den Brandt heeft het woord.

Elke Van den Brandt (Groen): Er zijn een aantal zaken waarover we het eens zijn, maar er zijn ook een aantal zaken waarover we het toch niet helemaal eens zijn. Vlaanderen neemt hierin wel degelijk zijn verantwoordelijkheid. U als minister hebt ook uw rol opgenomen om de juiste mensen te brengen. Indien de bijkomende plaatsen effectief worden gecreëerd, waarvan ik uitga, is er vanuit Vlaanderen een ernstige inspanning. Dat is een van de weinige domeinen waarin de Brusselnorm in beide betekenissen van interpretatie zal worden gehaald zodra het er is.

Ik deel met een aantal collega's een soort frustratie over hoe traag het nu gaat. Tijdens de vorige legislatuur is een voorstel van ordonnantie ingediend. Nu wordt er gesproken over een inwerkingtreding tegen 2017. Het duurt dus wel allemaal heel lang. Dat is ook iets waar meerdere mensen hier zich aan ergeren.

Naar mijn gevoel is er wel een verschil in de visies over wat je de mensen gaat aanbieden of wat je de mensen gaat verplichten. Het model zoals het nu is, betreurt ik: je komt aan in ons land, je moet verplicht gaan inburgeren – dat is een goede zaak – maar dan moet je gaan kiezen in welk traject je inburgert. Mensen die aankomen in ons land, hebben per definitie geen binding met een van de twee gemeenschappen, dat kan je vrij eerlijk stellen. Dan moet je gaan kiezen tussen twee gemeenschappen, tussen het aanbod van de ene of de andere, en dan ga je effectief naar een soort van concurrentie: wat is het interessantste, wat is het makkelijkste, wat is het nuttigste, enzovoort. Het kan interessant zijn dat er diversiteit is in het aanbod, maar het is zonde dat er een gemeenschapskeuze aan vast zit. Het lijkt me logisch dat er in Brussel wordt gekeken naar hoe we het aanbod van de twee gemeenschappen op elkaar afstemmen en ervoor zorgen dat we iets gemeenschappelijks verplichten, zodat iedereen eenzelfde soort verplichting krijgt, waarin aandacht is voor beide talen, eventueel een hoofdtaal en een

ondertaal, maar dat er toch één verplicht pakket is, in plaats van te kiezen voor een gemeenschap en te gaan shoppen waar het het meest interessant is.

Ik hoop dat we dus in twee stappen zullen werken, dat we in de eerste stap zullen werken met de verplichting met het aanbod van de twee gemeenschappen omdat dat pragmatisch wellicht het snelste zal gaan, maar dat we daarna toch kunnen evolueren naar een op elkaar afgestemd aanbod. Ik ben er immers van overtuigd dat de politieke wil daartoe er in Vlaanderen wel degelijk is, indien Vlaanderen bereid is om eventueel een aantal aanpassingen te doen om het aan de Brusselse context aan te passen, en de Franse Gemeenschap bereid is het model van het Brussels Onthaalbureau voor Inburgering, dat we tot nu toe als model hebben gehanteerd, aan te passen. Als die politieke wil gekoppeld wordt, kunnen we naar een Brussels inburgeringstraject gaan dat effectief op maat van Brussel is en dat de nieuwkomers in Brussel wellicht het hardst nodig hebben.

De voorzitter: De heer Bajart heeft het woord.

Lionel Bajart (Open Vld): Gisteren was er een vergadering van de raad van bestuur van het gemeenschapscentrum De Zeyp. Minister Smet was er ook en trok een vijftiental minuten uit om over deze prangende realiteit te praten. Collega Poschet, u had het over de doorverwijzing naar het Nederlandstalig en Franstalig inburgeringstraject, maar er wordt ook gesproken over plaatstekort. Zodra de verplichte inburgering is ingevoerd, wat gebeurt er dan met de inburgeraar die kiest voor een traject dat met plaatstekort kampt, terwijl het andere eventueel meer ruimte heeft? Komt hij of zij dan op een wachtlijst voor het gekozen traject, of kan hij of zij gedwongen worden toch het andere traject te volgen? Of zal dat laatste enkel kunnen worden voorgesteld? Blijft de vrije keuze van de inburgeraar met andere woorden behouden?

De voorzitter: De heer Segers heeft het woord.

Willy Segers (N-VA): Dank voor de toelichting, minister, en voor het concrete licht op de stand van zaken. We onthouden vooral uw brugfunctie. Die zal in dit dossier in de nabije toekomst zeker nodig blijven.

Na wat ronkende verklaringen van de kant van de Franstaligen, gevolgd door een korte stilte blijkt het dossier toch enige vooruitgang te kennen. Dat verheugt ons uiteraard. U hebt ook geschetst hoe de Vlaamse Gemeenschap bij dit alles zal worden betrokken, zelfs over enkele weken al voor het samenwerkingsakkoord. Dat we daarbij betrokken worden, lijkt ons evident, maar nu is het ook formeel bevestigd. Dat is uiteraard goed nieuws.

De cijfers en uw antwoord erop bewijzen dat dit dossier urgent is. Toch denken we dat de Vlaamse Gemeenschap zich het best niet laat opjagen en dat ze de nodige tijd moet nemen om een goed akkoord te sluiten. Vlaanderen heeft in Brussel een, weliswaar vrijwillig, inburgeringsbeleid dat succesvol is en duidelijk troeven heeft en daarvoor ook wordt geroemd. Het zou jammer zijn dat de overstap naar het verplichte traject een achteruitgang zou inhouden. Het moet voor alle partijen een vooruitgang zijn. Veel zal daarbij staan of vallen met duidelijke afspraken. Wie wordt verplicht, hoe wordt de handhaving georganiseerd, hoe wordt toeleiding neutraal georganiseerd, enzovoort? Laten we zeker de nodige tijd nemen om dat oordeelkundig uit te werken, zodat er geen misverstanden ontstaan. Ook willen we graag dat de rol die de gemeenten krijgen in de toeleiding, zeer duidelijk is afgebakend. Dat heeft te maken met wat in het verleden is gebeurd, namelijk dat de toeleiding naar Vlaamse gemeenschapsinstellingen in bepaalde beleidsdomeinen niet altijd op de juiste manier gebeurde. In dit geval mogen we de bevoegdheden van de gemeenten niet al te zeer uitbreiden en moeten we ze zeer duidelijk definiëren.

De voorzitter: Minister Gatz heeft het woord.

Minister Sven Gatz: Ik stel vast dat de verschillende uiteenzettingen elkaar aanvullen en versterken. Op dat vlak is er alvast geen probleem en dat is een goede zaak. Ik probeer nog op de bijkomende vragen en bedenkingen te antwoorden.

Tot nog toe heeft het informeel overleg inderdaad zijn werk gedaan. Wat houdt het formeel overleg in? Op een bepaald moment zal er een formele uitnodiging van het college van de GGC komen – dat werd mij vorige week vrijdag nog bevestigd – gericht aan de COCOF en de Vlaamse Regering. Of de uitnodiging concreet uitgaat van het college op zich of van de collega's Fremault en Smet, is een interne aangelegenheid, waar ik me uiteraard niet mee te bemoeien heb.

Voor de COCOF wordt dan de heer Vervoort uitgenodigd, voor Vlaanderen mevrouw Homans. Dat is de gewone gang van zaken. Als ik daar nog een rol in kan spelen en dat wordt mij gevraagd, dan wil ik dat gerust doen. In elk geval zullen op dat ogenblik de heer Vervoort en mevrouw Homans rond de tafel zitten.

Hoe kan de VGC daarin worden betrokken? Volgens mij is het zinvol en beter om de VGC, in de persoon van mevrouw Debaets, meteen vanaf het eerste ogenblik te betrekken. Men kan echter ook kiezen voor een getrapt proces, met eerst de besprekingen over het samenwerkingsakkoord en de GGC-ordonnantie. Daarna moeten de Vlamingen maar onder elkaar bekijken hoe het Agentschap Integratie en Inburgering zich verhoudt tot de VGC. U zult uit mijn antwoord wel begrepen hebben dat ik de rol van de VGC in deze belangrijk vind, omdat we eerst zeer terecht moeten focussen op het inburgeringstraject. Er is echter nog een breder integratiegegeven met het stedenbeleid, het NT2-beleid enzovoort en daarin kan de VGC een bijkomende rol spelen. Ik kan op dat punt dus nog geen harde antwoorden geven. Ik kan enkel zeggen dat het nuttig is de partijen samen aan tafel te krijgen.

Ik kom dan bij de opmerkingen over de cijfers. Is het totaal aantal inburgeringsplaatsen aan Franstalige en Nederlandstalige samen wel voldoende? Zal men niet te veel naar ons doorverwijzen? Laten we die discussie samennemen met die over het Nederlandstalige onderwijs. Wat kunnen we aan, wat willen we doen, welke kwaliteit willen we bieden, hoe groot is onze draagkracht? Dat is voor inburgering niet anders dan voor het Nederlandstalig onderwijs. Met mijn zin voor realiteit ga ik ervan uit dat de heer Smet en mevrouw Fremault, die zo snel mogelijk – lees onmiddellijk – naar de verplichte inburgering willen, een periode zullen nemen om na te gaan of aanbod en vraag op elkaar zijn afgestemd, om dan pas de verplichting in te voeren. Als we alles tegelijk kunnen doen – en dat wil Brussel – dan is het invoeren van de verplichting absoluut te verkiezen, maar zelfs met goede afspraken in de GGC en met de gemeenten zullen we met kinderziektes worden geconfronteerd voor aanbod en vraag elkaar ontmoeten.

Ook uw vraag over de 'oudkomers', mevrouw Van den Brandt, heeft daar alles mee te maken. We moeten daar niet flauw over doen. In eerste instantie zal er een verdringingseffect optreden. De nieuwkomers zullen voorgaan – voor hen zijn de verplichte inburgeringstrajecten ook bedoeld – en dan zal er een discussie ontstaan over de 'oudkomers'. U zult daar ongetwijfeld zelf ook toe bijdragen. Zelfs als het aanbod de vraag dekt, dan nog zal de vraag over de 'oudkomers' worden gesteld. Daar is niets aan te doen. We kunnen echter niet alles tegelijk oplossen.

Uw opmerking over de afstemming van de inhoud van de beide inburgeringstrajecten is terecht. Ik kan me moeilijk indenken dat men aan Franstalige kant helemaal opnieuw het warme water zal uitvinden. Aan Nederlandstalige kant hebben we de afgelopen tien jaar een goede praktijk van formaat ontwikkeld en daar zal zeker overleg over zijn. Ik kan me evenwel indenken dat de inburgering

aan Franstalige kant iets minder aandacht zal besteden aan het Nederlands. Iemand die succesvol een Franstalig inburgeringstraject heeft gevolgd, zal dan nog altijd nood hebben aan lessen Nederlands, zoals we dat vandaag ook zien met 'oudkomers'. En dan hebben wij gelukkig nog altijd ons Huis van het Nederlands dat op volle toeren blijft draaien.

De vraag van de heer Bajart over de wachtlijsten heeft ook alles te maken met vraag en aanbod en met verplichting. Ik ken de inhoud van de GGC-ordonnantie niet, maar ik ga ervan uit dat men, wanneer het ene traject vol is, automatisch naar het andere zal worden doorgestuurd.

Ik rond af met de laatste vraag van de heer Poschet. Wanneer er trekkingsrechten zijn vanuit de VGC en de COCOF op het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest gaat dat volgens een vaste verdeelsleutel. Dat is in het verleden ook al gebeurd in andere beleidsdomeinen. Dat is een uitloper van de, volgens sommigen vermaledijde, akkoorden uit 2000. Het is dan niet aan de Vlaamse Gemeenschap om zich over de aanwending van die trekkingsrechten als dusdanig uit te spreken. U hebt een vraag over de globale samenwerking tussen de VGC en de Vlaamse Gemeenschap over alle beleidsdomeinen heen, en ik kan mij voorstellen dat dit aspect onrechtstreeks wel aan bod kan komen. Maar hoe de trekkingsrechten precies aangewend worden is een beslissing die genomen wordt binnen het VGC-college en binnen de raad van de VGC.

De voorzitter: De heer Poschet heeft het woord.

Joris Poschet (CD&V): Minister, ik dank u voor uw uitgebreid antwoord op mijn bijkomende vragen. Ik mag nu geen bijkomende vragen meer stellen, of dan zou ik het op slinkse wijze moeten doen.

Wat collega Van den Brandt zegt, is inderdaad waar en dat bevestigde u ook: in het ideale geval wordt het aanbod op de vraag afgestemd. Ik ben het daarmee eens, maar ik hoop ook dat de invulling van het Franstalige traject kan worden uitgebreid in de richting van het Nederlandstalige traject en niet omgekeerd.

Ook wat er zal gebeuren met de oudkomers is een terechte bekommernis. Daar moet absoluut werk van gemaakt worden. Het wordt een uitdaging om te zien hoe we genoeg capaciteit overhouden om daar voldoende aandacht aan te geven. Het is positief dat u het perspectief creëert voor de betrokkenheid van de VGC. Ik stel die vraag niet omdat het toevallig een partijgenote is.

Dan is er de discussie over de kip of het ei: gaan we enkel een verplichting opleggen wanneer er voldoende aanbod is, of zullen we maar een toereikend aanbod creëren als we een verplichting tot inburgering hebben ingevoerd? Daar zijn we nog niet uit.

Ik vroeg me ook af, bij wijze van slinkse vraag, of de VGC intussen een zitje heeft in de raad van bestuur van het Agentschap Inburgering en Integratie.

Tot slot wil ik nog één bedenking maken. Ik ben geen jurist, maar ik stel me vragen bij de grondwettigheid van de middelen die het gewest zou geven aan de VGC en de COCOF voor het uitbouwen en uitvoeren van een inburgerings- en integratiebeleid.

De voorzitter: De heer Segers heeft het woord.

Willy Segers (N-VA): Minister, ik wil nog even mijn vraag herhalen over de rol van de gemeenten. U bent daar niet op ingegaan, tenzij in uw algemene toelichting.

Minister Sven Gatz: Ik ben het eigenlijk met u eens dat dit zeer goed afgesproken en strikt gemonitord moet worden.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Karl Vanlouwe aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over het Vlaams Brusselfonds – 1076 (2015-2016)

Voorzitter: mevrouw Lieve Maes

De voorzitter: De heer Vanlouwe heeft het woord.

Karl Vanlouwe (N-VA): Het Vlaams Brusselfonds werd opgericht als compensatie ten voordele van de Brusselse Vlamingen voor de afschaffing van het kijk- en luistergeld in Vlaanderen. De middelen van het fonds konden initieel worden aangewend voor initiatieven die zich prioritair richten naar inwoners van Brussel, die uiteraard gebruiker zijn van instellingen die beschouwd worden als behorend tot de Vlaamse Gemeenschap.

Nadat het kijk- en luistergeld ook in Brussel was afgeschaft, werd het Vlaams Brusselfonds geheroriënteerd naar een impulsfonds waarbij een brede waaier van projecten en initiatieven rond welzijn, cultuur en onderwijs werden gefinancierd. Die initiatieven zijn complementair aan het inclusief gemeenschapsbeleid en beogen de uitbouw van een kwalitatief bereikbaar en zichtbaar netwerk.

Elk jaar wordt er een jaarverslag gepubliceerd, waarna ik oorspronkelijk verschillende schriftelijke vragen had ingediend. Die zijn nu samengevoegd tot deze vraag om uitleg.

Minister, u hebt ongetwijfeld het jaarverslag over 2014 gelezen. Hierin is sprake van een werkingssubsidie voor de KVS voor haar hoofdstedelijke functie ten belope van 150.000 euro. Welke evenementen werden met deze gelden precies gesteund?

Enkele van de investeringswerken die in Muntpunt werden gedaan op basis van nieuwe uitdagingen, wensen en verzuchtingen waarvan de noodzaak pas na het eerste volledige werkingsjaar bleek, hadden te maken met het leveren en plaatsen van auditoriumstoelen voor een bedrag van 23.651,86 euro. Deze uitgavenpost lijkt me een vrij evidente voor een bibliotheek met de omvang en opdracht van Muntpunt. Het verbaast me dan ook dat deze nood pas tijdens het eerste volledige werkingsjaar werd ontdekt. Kunt u toelichten in welke omstandigheden deze noodzaak is gebleken?

Dan is er ook het brandwerend afwerken van de plafonds van de stookplaats voor een bedrag van 24.139,03 euro. Kunt u ook toelichten in welke omstandigheden deze noodzaak is gebleken? Wordt de brandveiligheid van het gebouw in de oorspronkelijke plannen veronachtzaamd?

Het raamcontract voor eigenaarsonderhoud voor Muntpunt met Dalkia is goed voor het vrij aanzienlijke bedrag van 100.347 euro op jaarbasis. Welke gunningsprocedure werd hiervoor gehanteerd? Hoeveel offertes werden voor deze gunning ontvangen? Welke parameters werden gehanteerd voor het toewijzen van de opdracht? Kunt u ook enige toelichting geven met betrekking tot de inhoud van dit raamcontract? Heeft het bijvoorbeeld betrekking op de aanstelling van een conciërge of op de opdracht van een syndicus?

Mijn laatste reeks vragen gaat over de gecombineerde uitgavenpost van 46.000 euro voor het tijdelijke 'pocket park' op de hoek van de Wolvengracht en de Leopoldstraat. Daar stond vroeger een oud gebouw dat is afgebroken naast café Dada. Er volgde een aankoop en de plaatsing van speeltuig en zachte ondergrond. Ook het onderhoud en het beheer daarvan komt toe aan de Vlaamse Gemeenschap. Uit de toelichting blijkt dat in september 2013 de Vlaamse Gemeenschap en de stad Brussel hierover een overeenkomst afsloten. Het

betreft een terrein in eigendom van de Vlaamse Gemeenschap en in beheer van het Fonds Culturele Infrastructuur (FoCI). De bedoeling is om het braakliggend terrein proper te maken en publiek in te vullen in afwachting van een definitieve bestemming van het terrein voor bebouwing.

Ter plaatse ziet men dat het terrein werd ingericht als een kleine speeltuin met de vermelding dat het beheerd wordt door de bevoegde dienst van de stad Brussel. Op zich heb ik daar uiteraard geen problemen mee. Ik heb gewoon enkele vragen daaromtrent, vooral ook omdat het de bedoeling is om dit op termijn een andere definitieve bestemming te geven.

Kunt u toelichting en verduidelijking geven over die overeenkomsten tussen de Vlaamse Gemeenschap en de stad Brussel? Is er een evenwicht tussen de verplichtingen van beide partijen? Is dat een teken van goed beheer van de eigendommen, goed wetende wat de uiteindelijke bestemming moet zijn? De Vlaamse Gemeenschap betaalt in dit dossier voor de terbeschikkingstelling van een lap grond waar de stad Brussel iets nuttigs op kan doen. Vervolgens wordt ter plaatse geen melding gemaakt van de Vlaamse Gemeenschap als financier van dit project. Het verslag vermeldt dat het terrein bestemd is voor bebouwing. Is daarvoor in plannen voorzien? Is dat bijvoorbeeld reeds te koop aangeboden? Is er een timing bepaald voor een eventuele herbestemming zoals bebouwing, verkoop,... ? Wat is de eventuele waarde van het terrein?

Dat zijn enkele vragen op basis van het jaarverslag van het Vlaams Brusselfonds. Voorzitter Segers had voorgesteld om daar iets ruimer over te debatteren, maar dat waren de eerste vragen die ik had gevonden nadat ik er was doorgegaan.

De voorzitter: Minister Gatz heeft het woord.

Minister Sven Gatz: Wat betreft de eerste vraag: de Koninklijke Vlaamse Schouwburg ontvangt in het kader van het Kunstendecreet voor de periode 1 januari 2013 tot en met 31 december 2016 jaarlijks een algemene werkingssubsidie van 2.250.000 euro. Gedurende die periode wordt er jaarlijks vanuit het Vlaams Brusselfonds een aanvullende subsidie van 150.000 euro toegekend. Die beslissing tot gedeelde financiering werd opgenomen in een afsprakennota van de vorige Vlaamse Regering in het kader van de erkennings- en financieringsronde van het Kunstendecreet 2013-2016. Ik heb deze afspraken ook deze legislatuur overgenomen. Zoals ook al gezegd in deze commissie bij de bespreking van de beleidsbrief en de begroting 2016 strekt de afspraak tot en met het einde van dit jaar.

Het gaat hier niet om het financieren van specifieke evenementen, maar om een bijkomende subsidie voor het geheel van de werking van de KVS in uitvoering van het goedgekeurde actieplan bij de toekenning van de meerjarige subsidie voor de periode 2013-2016 inzake het Kunstendecreet, met name de kunst-educatieve werking, sociaal-artistieke werking, eigen producties, coproducties en samenwerkingen, de receptieve werking en de internationale werking. De administratie Kunsten en Erfgoed, die sinds april 2015 deel uitmaakt van het Departement Cultuur, Jeugd, Sport en Media, en het Vlaams Brusselfonds hebben in het kader van deze cofinanciering de nodige afspraken gemaakt om het dossier gezamenlijk op te volgen en zogenaamde dubbele subsidiëring te vermijden.

Wat betreft de vragen 2 en 3 over de aspecten die betrekking hebben op Muntpunt, is het antwoord inderdaad eerder technisch. De plaatsing van auditoriumstoelen in het auditorium van Muntpunt was inderdaad niet opgenomen in de initiële inrichting van Muntpunt. Het ontwerpersbureau B-architecten hadden immers een auditorium met zitbanken geconcipteerd om de multifunctionaliteit ervan en het aantal gebruikers – een zeventigtal zitplaatsen – zo optimaal mogelijk in te vullen. Evenwel – dat gebeurt soms met architecten – bleek enkele maanden na de opening al dat het auditorium onderbenut bleef wegens het

ontbreken van het nodige zitcomfort. Het was niet comfortabel om langer dan ongeveer één uur te blijven zitten. In eerste instantie werd er met B-architecten gekeken naar een andere oplossing zonder zetels, daar zij dat een aantasting vonden aan het concept en de esthetiek van de zaal en we het aantal zitplaatsen zo optimaal mogelijk wilden behouden – ook dat zijn discussies die men soms met architecten heeft. Uiteindelijk werd er toch voor geopteerd om zetels te plaatsen, namelijk vijftig. Sinds de nieuwe inrichting is het gebruik en de verhuur van het auditorium 'De Wolken' met 60 procent gestegen. Vandaar de verklaring en dan toch misschien wel het happy end.

In het jaarverslag 2014 staat dat de bijkomende brandwerende afwerking van de plafonds van de stookplaats er is gekomen na bijkomend advies van de brandweer. Die bijkomende werken moesten na de voorlopige oplevering en controle van de ingebruikname van het gebouw dan ook nog noodgedwongen worden uitgevoerd.

Het probleem inzake de brandreactie van het dak van het stooklokaal heeft te maken met de interpretatie van de regelgeving. Er werd in de ontwerpfase enkel rekening gehouden met de brandoverslag van het onderliggende niveau met de technische ruimten onder het dak. In de ontwerpfase werd ervan uitgegaan dat de technische ruimte boven het Muntgebouw, zoals het stooklokaal, op eenzelfde manier diende beoordeeld te worden als het technisch niveau boven het Schildknaapgebouw. Daar er op het technisch niveau geen technisch personeel permanent aanwezig is en de ruimte deels open is, werd een plafondafwerking in onbrandbaar materiaal van het dak op dat ogenblik niet noodzakelijk geacht. In het brandweerverslag van 22 juli 2008, in functie van de bouwaanvraag, wordt er trouwens geen opmerking gemaakt omtrent de reactie bij brand van de plafondafwerking van het dak van de stookplaats. Na de rondgang met de brandweer, in het kader van de ingebruikname van het gebouw, volgde een tweede verslag, op 5 juli 2013 – dat is dus al vijf jaar later – waar deze opmerking voor een eerste maal naar voren werd gebracht. Om die reden werd er een dossier opgemaakt voor het uitvoeren van een onbrandbare plafondafwerking van het dak in het stooklokaal op de technische verdieping. Van enige veronachtzaamheid in de oorspronkelijke plannen is hier dan ook geen sprake.

Het raamcontract met de firma Dalkia voor het eigenaarsonderhoud voor het gebouwencomplex van Muntpunt werd gegund aan de hand van een open offerteaanvraag. Het gaat om een opdracht voor aanneming van diensten "technisch beheer, onderhoud en totale waarborg van de technische installaties en prestaties op afroep voor Muntpunt" voor een periode van tien jaar. Er werden na de bekendmaking van de opdracht via het bulletin der aanbestedingen en het publicatieblad van de Europese Unie vier offertes ingediend. Los van de kwalitatieve selectiecriteria op basis waarvan de inschrijvers werden geselecteerd, onder meer minimale vereisten qua financiële en economische draagkracht en technische bekwaamheid, waren de gehanteerde gunningscriteria en waarden voor deze opdracht in volgorde van afnemend belang: ten eerste, de prijs, voor vijftig punten; ten tweede, de technische waarde van de offerte voor veertig punten – hieronder wordt begrepen de kwaliteit van het ingezet personeel en eventuele onderaannemers, de organisatie van de inschrijver om te komen tot het goed uitvoeren van de opdracht, de voorgestelde software voor het beheer van het onderhoud en haar mogelijkheden met betrekking tot rapportering, en tot slot de mogelijke aangeboden meerwaarde ten aanzien van de in het bestek opgelegde prestaties en minimumeisen. Tot slot was er, naast de prijs en de technische waarde van de offerte, ook nog een waarde van tien punten toegekend voor het aantal gepresteerde uren in het onderhoudscontract.

De gunning van deze overheidsopdracht werd uiteraard aan de Inspectie van Financiën voorgelegd en de financiële verrichtingen in het kader van de uitvoering ervan worden voor controle aan het Rekenhof voorgelegd.

Dan kom ik tot uw vraag over het pocket park, of in elk geval over de grond die ervoor wordt gebruikt achter het gebouw De Buren. In de vorige legislatuur werd eind 2013 een overeenkomst ondertekend tussen de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door toenmalig Vlaams minister voor Brussel Pascal Smet en toenmalig Vlaams minister van Cultuur Joke Schauvliege en de stad Brussel, vertegenwoordigd door toenmalig burgemeester Freddy Thielemans. De overeenkomst regelt de wederzijdse engagementen en verantwoordelijkheden tussen de stad Brussel en de Vlaamse Gemeenschap. Concreet houdt dit in dat de Vlaamse Gemeenschap aan de stad Brussel vraagt in te staan voor de inrichting, het onderhoud en het beheer van het tijdelijke publieke pocket park op een perceel waar zij eigenaar van is.

De inrichting omvatte in een eerste fase het opkuisen van het braakliggend terrein door het verwijderen van de omheining, het verwijderen van de bovenlaag, het aanbrengen van een laag dolomiet, het leveren en plaatsen van stadsmeubilair en groenvoorziening. Hiervoor verleende de Vlaamse Gemeenschap een forfaitaire vergoeding van 6000 euro aan de stad Brussel.

De tweede fase – waarin is voorzien in de overeenkomst van de vorige legislatuur – omvatte de installatie van collectieve uitrustingen. Dit werd geregeld via een addendum aan de overeenkomst. Het addendum werd midden 2014 ondertekend door mezelf als minister van Brussel en van Cultuur, en de stad Brussel als tegenpartij, vertegenwoordigd door burgemeester Yvan Mayeur.

In het addendum werd overeengekomen dat de stad Brussel speeltuigen zou aankopen voor het tijdelijke pocket park en dat zij hiervoor de nodige stappen zou ondernemen als uitvoerende en aanbestedende overheid, gezien haar expertise ter zake. Er werd eveneens overeengekomen dat de stad Brussel eigenaar zou worden van de speeltuigen, om ze te kunnen hergebruiken bij het stopzetten van het tijdelijke pocket park. We hebben toen in een bijdrage van 40.000 euro voorzien.

Het perceel waar het pocket park op ligt, is inderdaad eigendom van de Vlaamse overheid. Jarenlang lag het terrein er braak en verwaarloosd bij in afwachting van een definitieve bestemming. U weet ongetwijfeld dat het nog bedoeld was door mijn voorganger, met wiens uitwaaierende dossiers ik nog regelmatig word geconfronteerd, om daar De Buren op uit te breiden.

Het was echter geworden tot een stukje stadskanker in het centrum van Brussel, op enkele meters van de drukke Nieuwstraat, van het Muntpunt en van het Martelarenplein. Het was niets om als Vlaamse overheid trots op te zijn. Het idee ontstond om het tijdelijke karakter van dat braakliggende terrein positief in te vullen en er, al was het maar voor enkele jaren, een bestemming aan te geven die de stad en de buurt ten goede komt. Er werden vervolgens partners gezocht en gevonden om het idee verder uit te werken en uit te voeren. Het pocket park kwam tot stand als een positieve samenwerking tussen de Vlaamse overheid en de stad Brussel, en in evenwicht met de engagementen van de stad, namelijk onderhoud, bewaking, herstellingen en dergelijke meer. Vandaag spelen er toch geregeld kinderen op dat voormalige verwaarloosde plekje. Dat merk ik als ik te voet van mijn kabinet naar het Muntplein ga. Dat is positief. Het is mee de verantwoordelijkheid opnemen vanuit de Vlaamse overheid voor de Brusselaar en de Brusselse kinderen in het bijzonder.

Het pocket park werd officieel geopend op 18 maart 2015. Naast mezelf waren de schepenen Ampe, El Ktibi en Coomans de Brachène daarbij aanwezig. De communicatie daarover verliep correct, evenwichtig en in een goede verstandhouding. Het klopt wel dat er geen afspraken gemaakt zijn rond communicatie van de overheden die dit initiatief mogelijk gemaakt hebben.

Precies omdat de grond – zoals u terecht opmerkt – bestemd is voor bebouwing, is puur economisch gezien de waarde van de grond van het pocket park een stuk hoger dan voor de bestemming waarvoor ze nu gebruikt wordt. De schatting is 595.000 euro bij normale verkoop aan derden. De vrijwillige verkoopwaarde tussen partijen is 500.000 euro. De gedwongen openbare verkoopwaarde werd vastgesteld op 475.000 euro.

In de tegenbalans is er het feit dat deze voormalige stadskanker nu een speeltuin is voor kinderen in het al volgebouwde stadscentrum. Dat is een maatschappelijke waarde die moeilijk in euro's kan worden uitgedrukt. Ik begrijp alvast dat de stad Brussel vragende partij is om de bestaande functie van het pocket park nog even voort te zetten en haar verantwoordelijkheden met betrekking tot onderhoud en beheer te blijven opnemen.

Er blijft ook de mogelijkheid dat de Vlaamse Gemeenschap deze grond zou doorverkopen aan de stad Brussel. Dat zou dan moeten zijn om de huidige openbare functie van speelpark te behouden. Ik wil dat overwegen, maar dat zal dan enkel een verkoop kunnen zijn als er goede afspraken worden gemaakt die de evenwichten tussen maatschappelijke doeleinden, geschatte marktwaarde en verkoopprijs respecteren.

Voor alle duidelijkheid: dat is op dit moment mijn visie. Ik weet ook niet of die verkoop er zal komen. Voorlopig kan ik best nog even leven met het feit dat de stad en de Vlaamse Gemeenschap er samen in geslaagd zijn om een stadskanker om te buigen tot een speelplein waarvan ik al meermaals gemerkt heb dat de Brusselaar er gebruik van maakt.

Er lopen dus wel degelijk gesprekken met de stad, mijnheer Vanlouwe, met betrekking tot de voortzetting van het pocket parkje, op voorwaarde dat de prijs die men daarvoor zou bieden, correct is. Dat is nog niet rond. Inmiddels zijn we dat wel aan het bekijken. Het perceel bestaat uit twee delen, ook al is het natuurlijk veel meer waard als één geheel. Het voormalige café Dada is weliswaar zeer smal – ik kan daarvan getuigen, ik heb daar vroeger veel gezeten – maar er is nog een aangebouwde steunmuur, die de gevelbreedte met één tot anderhalve meter vergroot. We bekijken nu wat dan, als we tot een overeenkomst met de stad Brussel zouden komen, de economische waarde van een verbreed gedeelte van het overblijvende pand of de overblijvende stukken grond zou zijn. Het zit voorlopig dus nog even in gesprek en onderhandeling, maar ik heb u wel correct antwoord proberen te geven met betrekking tot de losse eindjes van het verslag van het Vlaams Brusselfonds, waar u terecht bijkomende vragen over stelde.

De voorzitter: De heer Vanlouwe heeft het woord.

Karl Vanlouwe (N-VA): Bedankt voor uw toelichting, minister. Ik hoef het niet meer te hebben over de werkingssubsidie van KVS of Muntpunt. Dat was bijzonder duidelijk.

U begrijpt dat ik wat vragen heb gesteld over het pocket park. Ik vraag me enkel nog af of er wel een evenwicht is tussen wat de Vlaamse Gemeenschap als verbintenis op zich heeft genomen en wat de stad Brussel als verbintenis op zich heeft genomen. Het gaat om een waardevol terrein dat op de privémarkt geschat wordt op maar liefst een kleine 600.000 euro, en bij gedwongen verkoop op 475.000 euro. Het is een terrein in het centrum van Brussel, dat min of meer gratis ter beschikking wordt gesteld. Het is een goede zaak dat er een stadskanker is verdwenen, maar het is wel bijzonder duur dat dit ter beschikking wordt gesteld van de stad Brussel.

Ik heb begrepen dat het een van de uitwaaiende dossiers uit de vorige regering is, om het met uw woorden te zeggen. U hebt tot tweemaal toe gezegd dat het

een tijdelijk park is. Is dat ook zo afgesproken in de samenwerkingsovereenkomst? Is er een bepaalde timing of datum vooropgesteld?

U zei ook dat er gesprekken lopen met de stad Brussel over een eventuele aankoop, waarbij dan inderdaad gekeken moet worden naar de economische waarde. Ik hoop dat er ook rekening zal worden gehouden met de uiteindelijke geschatte waarde en waar het op dit ogenblik voor gebruikt wordt.

Kunt u nog even duidelijkheid geven over die termijn voor het tijdelijke park? Ik vind het voor alle duidelijkheid een goede zaak dat die stadskanker verdwenen is, maar ik heb wel vragen bij het evenwicht tussen de twee contracterende partijen in dit verhaal.

De voorzitter: Minister Gatz heeft het woord.

Minister Sven Gatz: Aangezien ik op dit ogenblik niet precies kan antwoorden op de vraag naar de termijn van het contract, stel ik voor dat ik u beide overeenkomsten bezorg, de oorspronkelijke tussen mevrouw Schauvliege, de heer Smet en de heer Thielemans, en die tussen de heer Mayeur en mezelf.

Zoals u uit de elementen van mijn antwoord kunt merken, streef ik voor de toekomst een evenwicht na. Ik ben mij nog altijd bewust van de venale waarde van de grond, in gedwongen verkoop of in de meer maximalistische versie. We moeten ervoor zorgen dat we de middelen die er zijn, zelfs met het schitterende maatschappelijke doel waarvoor ze nu gedeeltelijk dienen, op een gegeven ogenblik wel degelijk ten gelde kunnen maken. We zetten daar op dit ogenblik de nodige stappen voor.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Joris Poschet aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over de heropstart van de werkzaamheden van de ambtelijke Task Force Brussel – 1238 (2015-2016)

Voorzitter: mevrouw Lieve Maes

De voorzitter: De heer Poschet heeft het woord.

Joris Poschet (CD&V): De uitdagingen voor het Vlaams gemeenschapsbeleid in Brussel zijn groot. Vlaanderen heeft altijd maximaal zijn verantwoordelijkheid opgenomen en moet dat volgens ons ook blijven doen.

Rekening houdend met de demografische en sociaal-economische evolutie in Brussel moeten we daarbij vooral inzetten op jeugd en jonge gezinnen. We moeten blijvend investeren in een kwalitatief hoogstaand Nederlandstalig onderwijs, in een sterk uitgebouwd net van kinderopvang, voldoende ontspanningsmogelijkheden voor de jeugd, sportvoorzieningen, enzovoort.

Daarnaast verdienen ook de zwakkeren van onze samenleving bijzondere aandacht. Zoals iedere grootstad wordt ook Brussel gekenmerkt door een groot aantal arme gezinnen, alleenstaanden in crisissituaties, vereenzaamde ouderen enzovoort.

Daarnaast moet de Vlaamse Gemeenschap blijvend investeren in een kwaliteitsvolle Vlaamse aanwezigheid op het internationaal forum dat Brussel biedt. Die grote uitdagingen vergen een coherent beleid voor Brussel. Het Vlaamse regeerakkoord vertrekt daarom terecht van een positieve en constructieve relatie, met andere woorden van een echt partnerschap met de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC).

De relatie tussen de Vlaamse Gemeenschap en de VGC moet worden verdiept en verstevigd waar nodig. Dat vinden we ook terug in uw bisconceptnota van 17 juli

2015 met betrekking tot het Vlaamse gemeenschapsbeleid in Brussel. Daarin is vastgelegd dat de ambtelijke basis en ondersteuning voor de politieke werkzaamheden rond die versterkte relatie zal worden gelegd door de heropstart van de ambtelijke Task Force Brussel.

Minister, is de ambtelijke taskforce al opgericht? Zo niet, wanneer is de oprichting en operationalisering gepland?

Is er reeds een concrete aanpak voor de werkzaamheden van die taskforce uitgewerkt? In de hierboven vermelde nota van de Vlaamse Regering staat dat het aan het overleg tussen de Vlaamse Regering en het VGC-college toekomt om de agenda te bepalen. Het ambtelijke overleg moet dan de werkmethode afspreken.

Wat is de stand van zaken rond beide aspecten? Wat is de concrete planning qua timing van de werkzaamheden van de ambtelijke taskforce?

De voorzitter: Minister Gatz heeft het woord.

Minister Sven Gatz: Mijnheer Poschet, ik dank u alvast voor het stellen van de vraag om uitleg met betrekking tot deze problematiek. Als ik u dank, is dat helaas niet omdat ik op dit vlak al witte rook kan melden. Ik sta in dit dossier nog niet zo ver als ik had gepland en gehoopt. Dat frustreert enerzijds. Anderzijds is mijn antwoord gelukkig ook niet dat er niets gebeurd is en dat we nog altijd staan waar we bij het begin van de legislatuur stonden.

Het is geen evident dossier waarbij iedereen vindt dat we vooruit moeten gaan. Maar over de vraag hoe we vooruit moeten gaan, bestaan er evenveel meningen en standpunten als er betrokken actoren zijn. We moeten hierin eerlijk zijn: ook binnen onze partijen, de mijne inbegrepen, leven er specifieke verwachtingen en worden er andere klemtonen gelegd naargelang de gesprekspartners dan wel uit de Vlaamse Gemeenschap of de VGC komen of spreken vanuit een parlementaire fractie of een kabinet.

Ik kom in mijn antwoord even terug op de historiek van het dossier, zal zelf enkele kanttekeningen maken én uiteraard de stand van zaken geven aan de hand van uw drie vragen.

In het midden van de vorige legislatuur was er inderdaad de afronding van de werkzaamheden van de Task Force Brussel. Er waren twee lijvige rapporten vol met generieke en beleidsdomeinspecifieke analyses en aanbevelingen. Er kwamen zeer goede reacties op. Het werk was grondig en volledig. Maar zeggen dat de Task Force Brussel voor eens en voor altijd uitklaarde en de enige weg voorwaarts toonde hoe de VGC en de Vlaamse Gemeenschap in de toekomst moeten gaan samenwerken, is de waarheid enigszins geweld aandoen.

Dat is nooit de bedoeling geweest. De taskforce bestudeerde en detecteerde problemen en uitdagingen en schetste meerdere beleidsopties, vaak heel specifiek en in relatie tot specifieke dossiers. De rapporten waren met andere woorden geen groot masterplan over hoe het nu verder moest. Dat was trouwens ook niet de opdracht van de taskforce. De gemengde commissie van ambtenaren gaf zelf aan dat het geleverde werk onderbouw en input was, maar dat het aan het politieke niveau was om keuzes te maken.

Mijn voorganger heeft geprobeerd om op basis van de resultaten van de taskforce een politiek kerntakendebat op te starten. We weten allemaal dat hij er niet in is geslaagd een consensus te vinden tussen de Vlaamse Regering en het VGC-College, waarschijnlijk omdat het kerntakendebat een beetje de heilige graal is en dat het qua abstractie redelijk hoog ligt. Dit is – voor alle duidelijkheid – geen vingerwijzing naar hem. Het wijst er alleen maar op hoe moeilijk het kan zijn.

De onderliggende reden waarom die kaarten zo complex liggen en lagen, heeft uiteraard te maken met het feit dat de VGC anno 2016 niet zomaar een 'doorslagje' meer is van de historische Nederlandse Cultuurcommissie (NCC) en sterk geëvolueerd is sinds haar ontstaan in 1989. We weten dat er over de grenzen van meerderheid en oppositie van alle onze politieke partijen heen meningen zijn die vinden dat de VGC te autonoom van Vlaanderen wordt, terwijl andere partijen vinden dat de autonomie van de VGC niet ver genoeg gaat.

Als ik dit zeg, is dat niet om me hierachter te verstoppen. Het wil ook niet zeggen dat ik na anderhalf jaar legislatuur tot de conclusie kom dat het een onmogelijke opdracht is. Integendeel, ondanks de verschillende basisvisies en vertrekpunten van de verschillende partijen merk ik toch de wil om te landen. Ik merkte dit op bij de meerderheid aan de kant van de Vlaamse Gemeenschap toen we in het voorjaar van 2015 besprekingen voerden die uiteindelijk uitmondde in de nota van de Vlaamse Regering waarnaar u in uw vraag verwijst. Ik merkte dit ook in het najaar van 2015 toen die nota werd teruggekoppeld met de collega's van het VGC-College. Er is in elk geval qua principeel uitgangspunt geen vuiltje aan de lucht. De situatie is ingewikkeld, maar niet onmogelijk.

"Hoe moeten we dan te werk gaan om te kunnen komen tot dat effectief partnerschap tussen de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse Gemeenschapscommissie, met duidelijke aansturingslijnen en klare taakafspraken?" Dit citaat komt letterlijk uit het regeerakkoord.

De opstelling moet vooral pragmatisch zijn: kijken wat ons bindt en proberen daarop door te werken. De laatste keer dat we dit onderwerp aangekaart hebben in de commissie was mei 2015, niet veel later kwam er de nota voor de Vlaamse Regering die we hebben besproken met de VGC.

Intussen heeft mijn kabinet een concreet werkplan uitgewerkt met acties en timing. Daarover is er intensief overleg met de kabinetten binnen het VGC-College. Het is een tactisch en pragmatisch plan om in 2016 de nodige stappen vooruit te zetten. Er worden een aantal doelstellingen geformuleerd, er wordt een interpretatiekader met betrekking tot de Brusselnormen aangegeven en uiteraard bouwt alles verder op de nota van de Vlaamse Regering van juli 2015. De gesprekken lopen goed, maar ze vorderen iets te traag.

Aangezien de bespreking nog bezig is, stel ik voor om vandaag nog niet verder in te gaan op de inhoud en de standpunten. Wat ik wel kan zeggen, en zo kom ik tot de concrete vragen van de heer Poschet, is dat de doorstart van de Task Force Brussel in een nieuwe gemengde ambtelijke commissie een van de punten is in deze planning voor 2016. Daarover bestaat trouwens weinig discussie meer, noch aan de kant van de Vlaamse Regering noch aan de kant van het VGC-College.

De ambtelijke taskforce is nog niet formeel opgericht maar staat in de steigers. De vorm van deze commissie zal sterk gelijken op wat we hierover bepaalden in de nota van de Vlaamse Regering van juli 2015. De samenstelling zal dus ook lijken op de Task Force Brussel uit de vorige legislatuur.

Ik hoop hier snel in te gaan, maar ben voorzichtig met concrete timings. Het zou geen goede zaak zijn als we er niet in slagen om dit voorjaar met deze gemengde commissie van start te gaan.

De concrete aanpak moet door de leden van de commissie bepaald worden. Het komt wel, zoals u terecht opmerkt, aan de Vlaamse Regering en aan de VGC toe om de agenda te bepalen. Mijn voorstel om dit eerste jaar te werken is tweeledig. Ik denk dan aan een actualisering van de financiële stromen vanuit de Vlaamse Gemeenschap naar Brussel. Dit werd trouwens gevraagd in de motie van het Vlaams Parlement in december 2014. Ik verwacht immers dat er ook voldoende

politieke consensus is over de juiste interpretatie binnen die bestaande financiële stromen van de 30 procent bevolkingsnorm en de 5 procent begrotingsnorm.

Daarnaast wil ik ook een Brusseltoets ex ante op de regelgevingsagenda's van de Vlaamse Gemeenschap plaatsen. Het vertrekpunt hierbij zijn de regelgevingsagenda's die zijn opgenomen in de beleidsnota's en beleidsbrieven van mijn collega's met gemeenschapsbevoegdheid. De VGC is trouwens sterk vragende partij om ook een toets ex ante te hebben die verder gaat dan decreten.

Ik zeg dit omdat het mogelijk is dat we voor 2016 nog een derde opdracht geven aan de gemengde commissie, met name een onderzoek en een advies van hoe de beleidsafstemming ex ante tussen de Vlaamse Gemeenschap en VGC kan worden verbeterd.

Ik ben voorzichtig met timings, maar de Gemengde Ambtelijke Commissie Brussel zou dit voorjaar geïnstalleerd moeten worden. Die commissie moet dan binnen het kader dat de Vlaamse Gemeenschap en de VGC hebben geschetst, zelf de werkzaamheden en de timing voor haar opdrachten bepalen.

De voorzitter: De heer Poschet heeft het woord.

Joris Poschet (CD&V): Minister, uw antwoord kan me niet volledig bevredigen, maar het is wel een helder antwoord. Het is positief dat ook aan de taskforce zou worden gevraagd om ex ante de beleidsafstemming te bekijken tussen de verschillende beleidsniveaus. Dat zou een goede zaak zijn.

Ik herinner me dat u in uw nota over de uitvoering van het Vlaams gemeenschapsbeleid in Brussel van 17 juli 2015 een timing in grote lijnen had uiteengezet. Daarin was opgenomen dat er in de herfst een aantal afspraken zouden worden gemaakt tussen het VGC-College en de Vlaamse Regering. Die afspraken hebben vertraging opgelopen, en dat betreurt ik. Ik weet niet precies wat de reden daarvoor is, maar ik vrees wel dat daardoor het hele traject zou kunnen opschuiven. Ik dacht dat het de bedoeling was om voor de periode 2018-2020 gezamenlijke doelstellingen vooruit te schuiven en afspraken te maken over wie wat doet op welk niveau. Ik heb bij de bespreking en de discussie over de nota van 17 juli al gevraagd waarom dat niet vroeger kan gebeuren. U hebt toen geantwoord dat dit wat tijd nodig heeft. Ik hoop alleen dat er een voldoende buffer is en dat die eerste periode wordt gehaald.

Er is dus nog geen witte rook. Mijn vraag is dan ook waar het concreet spaak loopt. U zegt dat er principieel geen vuiltje aan de lucht. Is het dan toch de discussie over de rol en de positie van de VGC waar het fout loopt?

De voorzitter: De heer Vanlouwe heeft het woord.

Karl Vanlouwe (N-VA): Minister, ik sluit me aan bij de vraag van de heer Poschet.

In januari 2015 hebben wij een debat gevoerd over de taskforce en het verslag dat in de vorige legislatuur is neergelegd. Ik heb dat verslag opgezocht, daarin staat dat die taskforce tijdens de tweede helft van 2015 een nieuwe doorstart zou krijgen maar intussen zijn we een halfjaar verder. U kunt dan ook begrijpen dat de heer Poschet en ikzelf teleurgesteld zijn dat er nog geen echte doorstart is gekomen en dat die taskforce zelfs nog niet geïnstalleerd is.

We kennen de discussie uit 2012 over de kerntaken: wie doet dat?

Minister, ik hoorde u zeggen dat iedereen vooruit wil gaan, maar op welke manier dat moet, blijft onduidelijk. U zegt dat er een werkplan is met acties, timing, doelstellingen, kader, Brusselnorm en dat de gesprekken goed maar traag

verlopen. Het zijn nog maar gesprekken over de installatie zonder dat we inhoudelijk aan het discussiëren zijn. Waarom duurt het zo lang? Waar zitten de knelpunten? Het gaat alleen nog maar over de opstart. Dat het moeilijk loopt wanneer de taskforce zou zijn gestart, dat zou ik kunnen begrijpen. Maar ik begrijp niet goed waarom de opstart, de installatie zo moeilijk verloopt.

Elke Van den Brandt (Groen): Minister, uw antwoord verdient het voordeel van de eerlijkheid. U antwoordt meestal vrij duidelijk en correct. Het kan niet dat dit zo lang duurt. Dit is Brussel onwaardig. De Brusselaars zitten te wachten op een hele hoop afspraken en concretisering. Dat zo'n werkgroep niet opgestart geraakt... Ik sluit me aan bij de vragen van de voorgaande sprekers die dit, zij het beleefd en vriendelijk, maar toch duidelijk hebben gesteld. Dit is verbazingwekkend.

Dit loopt traag, maar het heeft een impact op de cijfers in het vorige rapport van de taskforce. Dat rapport is heel veel waard omdat het een goed overzicht geeft van het aanbod, de tekorten, waar het goed loopt enzovoort. Aan het tempo waarop de taskforce samenkomt, moeten we geen snel nieuw rapport verwachten. Wilt u dan inzetten op het updaten van het huidige rapport? De cijfers die erin staan op een relatief korte termijn updaten, zou een zicht geven op de invulling van de gemeenschapsbevoegdheden in Brussel en op hoe de verschillende bevoegdheden worden opgenomen, zodat we er beleidsmatige conclusies uit kunnen trekken. Anders lopen we het risico dat we een hele legislatuur doorlopen zonder goede cijfers. In uw eigen beleidsbrief zegt u dat u jaarlijks of tweejaarlijks de cijfers over de Brusselnorm wilt updaten. Ik hoop dat u daarop wilt inzetten.

De voorzitter: Minister Gatz heeft het woord.

Minister Sven Gatz: De samenwerking tussen de Vlaamse Gemeenschap en de VGC in het kader van individuele dossiers over de gemeenschapsbevoegdheden heen verloopt normaal tot zeer goed. Er is geen argwaan.

Het traject schuift niet op in functie van de grote start in 2018. We hebben een gat van ongeveer zes maanden misschien niet verloren, maar we liggen in elk geval achter op het schema. Dat hoeft wat mij betreft niet te betekenen dat we de doelstelling van 2018 niet zouden halen.

Mevrouw Van den Brandt, uw punctuele vraag over de cijfers vind ik pertinent. Ik wil samen met de eigen administratie kijken hoe we die zaken, al was het maar gedeeltelijk, kunnen blijven monitoren. Het is niet zo dat de cijfers in de lucht hangen en dat we ze niet kennen. Ik wil de vinger aan de pols houden om uit te zoeken wat we daarmee kunnen doen. Sta me toe daar later op terug te komen.

De vraag is waar het spaak loopt. We zijn op zoek naar een nieuw evenwicht. Het evenwicht bij het werken aan concrete dossiers is er, dat lukt best aardig. Ondanks het feit dat ieder orgaan een specifieke taak heeft – de VGC sui generis als ondergeschikt bestuur van de Vlaamse Gemeenschap waar we voor de helft de voogdij over hadden, maar dat voor de andere helft onderdeel was van een derde gewest –, ligt de verhouding juridisch vast. Politiek proberen we die verhouding structureel te verbeteren. Daar is de vraag hoe we na een aftastende fase tot concrete zaken willen komen. Moeten de sectordecreten – zoals in Vlaanderen bijvoorbeeld voor Jeugd en Cultuur, Sport – al ingekanteld zijn in het Gemeentefonds? Is dat bespreekbaar voor de VGC of niet? Wat staat daar tegenover? In de vragen proberen we nu de juiste volgorde te vinden.

Ik kan er niet concreter over zijn omdat het ook niet concreter is. Ik neem wel akte van jullie ongeduld, dat ook het mijne is. Dat is geen negatieve opstelling ten aanzien van de VGC. We moeten wel zien dat we concrete stappen kunnen zetten, die niet zo abstract zijn als wat de taskforce met het kerntakendebat heeft geprobeerd, maar die rond een aantal duidelijke assen toch een vooruitgang in het

scharnier betekenen. We zoeken een nieuw scharnier tussen een deur en een lijst, en ik laat in het midden wat de deur en de lijst is.

Ik wil jullie dus niets onthouden, maar we moeten nu wel bijkomende stappen zetten. In de voorbije weken gingen we alvast sneller in de goede richting. Dat is het goede nieuws, maar het is nu tijd om de volgende stap effectief te zetten.

De voorzitter: De heer Poschet heeft het woord.

Joris Poschet (CD&V): Minister, het is positief dat u vasthoudt aan uw timing om de eerste periode 2018-2020 uit te voeren. Mevrouw Van den Brandt doet een goede suggestie. In de Rand is het de bedoeling om een stand van de Rand te hebben. Misschien kunnen we het rapport updaten en een stand van Brussel maken. Ik zoek naar een woord en kom uit bij 'brouillon de Bruxelles', maar dat klinkt misschien te Frans.

Ik kan u alleen maar aanmoedigen om voldoende olie te gieten op de scharnieren om geen schurend scharniertje te krijgen, maar een vlotte samenwerking. Ik ga ervan uit dat u dat van harte blijft proberen, en daarvoor kunt u op onze steun rekenen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.